

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce **P. V.**, zastoupeného Mgr. Radkem Vondráčkem, advokátem se sídlem v Kroměříži, Jánská 25, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 29. 11. 2010, č. j. 76 A 16/2010 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 2860 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radka Vondráčka, advokáta se sídlem Kroměříž, Jánská 25.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městského úřadu Lipník nad Bečvou, odboru dopravy ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. MU/10581/2010/OD-DP/3372 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon"), protože dne 9. 5. 2010 jel na 290 km silnice I. třídy R 35 ve směru jízdy na obec Ostrava rychlostí 162 km/hod a nebyl držitelem řidičského oprávnění. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 27 000 Kč, paušální částka náhrady nákladů řízení 1000 Kč a uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Proti rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) podal žalobce odvolání, které žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje zamítl. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“).

Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nesprávné posouzení právní otázky irelevance (ne)doručení rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 (dále též „rozhodnutí MěÚ Nový Jičín“) žalobci a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že námitka o nedoručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín je podstatná pro určení, zdali žalobce měl pravomocně uložen zákaz řízení motorových vozidel či nikoli. Krajský soud žalovaného zavázal na základě dostatečných podkladů (skutkových zjištění) posoudit, zda lze považovat rozhodnutí MěÚ Nový Jičín za doručené a účinné či nikoli. Pokud podklady, které dosud žalovaný má, by nebyly dostatečné, má vyžádat doplňující anebo provést doplňující řízení tak, aby dostatečné byly. Teprve v případě, až bude prokázáno, že rozhodnutí MěÚ Nový Jičín bylo řádně doručeno, může správní orgán pokračovat v řízení a rozhodnout o přestupku či přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit dne 9. 5. 2010.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu je správný, a proto by měla být kasační stížnost zamítnuta. Podle žalobce se krajský soud v napadeném rozhodnutí precizně vypořádává s danou problematikou a své názory odůvodňuje velkým množstvím judikatury Nejvyššího správního soudu.

Žalobce se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že za situace, kdy žalobce již od samého počátku správního řízení namítal, že mu nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009, pak se stěžovatel měl těmito námitkami zabývat. Protože rozhodnutí stěžovatele bylo vázáno na účinky předcházejícího rozhodnutí MěÚ Nový Jičín a účinky tohoto rozhodnutí žalobce zpochybňoval, měl stěžovatel účinky rozhodnutí MěÚ Nový Jičín zkoumat, a to v rámci předběžné otázky.

Žalobce je názoru, že se správní orgány měly jím učiněnou námitkou, že mu nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín řádně zabývat i s ohledem na judikát Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2007 ve věci sp. zn. 28 Cdo 1937/2006, dle kterého i vadný správní akt, který není nicotný, je platný a pokládá se za bezvadný, dokud není úředním postupem zrušen. Mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost správního aktu, vždy však zkoumá, zda jde o správní akt (zda nejde o paakt), zda je správní akt vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný nebo vykonatelný.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Nepřezkoumatelnost rozsudku

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí z důvodu absence relevantních právních závěrů. Uvedenou kasační námitku však stěžovatel uplatnil pouze v obecné rovině, když nekonkretizoval, jaké právní závěry v napadeném rozsudku chybí. Podle obsahu kasačních námitek stěžovatel pochybení krajského soudu spatřuje v nesprávném posouzení jednotlivých právních otázek.

Nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem v předcházejícím řízení

Nejvyšší správní soud k posouzení sporných právních otázek zjistil ze správního a soudního spisu následující pro věc významné skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín, odboru dopravy a silničního hospodářství č. j. OD-43955/2900/Koc.-703 ze dne 13. 10. 2009 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona, neboť dne 9. 3. 2009 v 10.50 hod. v k.ú. Hostašovice na železničním přejezdu na silnici I/57 při přejíždění železničního přejezdu v době, kdy nesvítilo bílé přerušované světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem (30 km/h) mimo obec o 30 km/h a více, když mu byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po odečtení odchylky 3 km/h. Žalobci byla za výše uvedené jednání uložena jako sankce pokuta ve výši 3500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Dne 9. 5. 2010 se měl žalobce dopustit dalšího přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 4 přestupkového zákona tím, že překročil v době kolem 17.25 hod na 290 km silnice I. třídy R 35 ve směru jízdy na obec Ostrava nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o méně než 30 km/h, když objektivní hodnota nejnižší možné rychlosti vozidla po zvážení možné odchylky měřícího zařízení byla 157 km/h. V souvislosti se spácháním tohoto přestupku bylo zjištěno, že žalobce řídil vozidlo bez řidičského oprávnění, neboť lustrací bylo zjištěno, že v danou dobu nebyl žalobce držitelem příslušného řidičského oprávnění.

Oznámení přestupku ze dne 9. 5. 2010 obsahuje vysvětlení žalobce, že byl dlouhodobě v zahraničí a o blokaci řidičského oprávnění neví.

V úředním záznamu ze dne 10. 5. 2010 je uvedeno, že žalobce byl seznámen se skutečností, že lustrací v evidenci řidičů bylo zjištěno, že žalobce má platnou blokaci řidičského oprávnění. K této skutečnosti žalobce uvedl, že o žádné blokaci svého řidičského oprávnění neví, že byl dlouhodobě v zahraničí, a že mu žádná obsílka z městského úřadu nebyla doručena.

Z výpisu z evidenční karty řidiče lze zjistit, že řidičské oprávnění bylo žalobci zablokováno dne 16. 11. 2009.

Podle úředního záznamu Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 20. 5. 2010 má žalobce platnou blokaci řidičského oprávnění, neboť si nepožádal po skončeném zákazu řízení motorových vozidel dne 16.1.2010 o vrácení řidičského průkazu.

Do protokolu o ústním projednání dopravního přestupku žalobce dne 16. 6. 2010 vypověděl, že uznává, že překročil povolenou rychlost, ale nesouhlasil s přestupkem spočívajícím v řízení vozidla bez řidičského oprávnění z důvodu, že o zákazu řízení nevěděl, byl dlouhodobě v zahraničí a o postupu správního orgánu po zahájení řízení neměl informace, omluvil se a doložil správnímu orgánu doklady, že odjel do zahraničí. Po návratu ze zahraničí žalobce nevěděl, že mu byl udělen zákaz řízení a proto ani nevěděl, že má žádat o vrácení řidičského oprávnění.

V rozhodnutí Městského úřadu Lipník nad Bečvou jako správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2010 byl žalobce uznán vinným i z přestupku řízení bez řidičského oprávnění. V odůvodnění správní orgán vyhodnotil jako irelevantní k probíhajícímu řízení skutečnost, že se žalobce o vysloveném zákazu činnosti MěÚ Nový Jičín fakticky nedozvěděl, neboť si nevyzvedl písemnost s meritorním rozhodnutím v úložní době u poštovního doručovatele, kdy MěÚ Nový Jičín přistoupil dle názoru správního orgánu k postupu podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a to doručení fikcí, neboť pro správní orgán je rozhodnutí MěÚ Nový Jičín v právní moci, což je povinen respektovat do doby jeho případného zrušení.

Stěžovatel v posuzované věci považoval za nedůvodnou skutečnost namítanou žalobcem, že tento nevěděl o zákazu řízení motorových vozidel a pozbytí řidičského oprávnění z důvodu, že právní akt vznikl na základě pravomocného správního rozhodnutí a v příčinné souvislosti nesplnění zákonné povinnosti žalobce. Správní orgán dle stěžovatele nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.

Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nesprávné posouzení otázky irelevance (ne)doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín, neboť námitka, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 je podstatná pro určení, zdali žalobce měl pravomocně uložen zákaz řízení motorových vozidel či nikoli.

Podle stěžovatele bylo žalobci rozhodnutí MěÚ Nový Jičín, ukládající žalobci za přestupek ze dne 9. 3. 2009 pokutu ve výši 3500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, doručeno fikcí.

V kasační stížnosti stěžovatel podpořil svůj názor o doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín fikcí poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2006, č. j. 5 As 37/2005 - 42, dle kterého *„K zahájení přestupkového řízení dojde, pokud bylo prokázáno, že oznámení o zahájení řízení bylo doručeno fikcí, tj. způsobem předvídaným správním řádem v případě, že doručovaná písemnost do vlastních rukou adresáta pro jeho nezastižení byla uložena u držitele poštovní licence, o čemž byl adresát vyrozuměn. Jestliže si tuto písemnost adresát nevyzvedl (dle správního řádu do tří dnů), poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se o uložení nedozvěděl. Shodně to platí i o doručování rozhodnutí o přestupku.“*

Podle stěžovatele lze stejný právní postoj zaujmout i k oznámení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín, které bylo doručeno fikcí. V posuzované věci však skutečnost oznámení tohoto rozhodnutí žalobci jeho doručením fikcí nebyla v přestupkovém řízení prokázána, ale pouze tvrzena správním orgánem.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67 *„splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“*

Správní orgán, z důvodu nesprávného právního závěru ohledně nerelevantnosti námitky žalobce, že mu nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009, neshromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci s ohledem na tuto námitku žalobce. Ze správního ani soudního spisu v posuzované věci nelze ověřit tvrzení stěžovatele o doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín žalobci fikcí. Doručení uvedeného rozhodnutí fikcí tak nebylo v řízení o přestupku ze dne 9. 5. 2010 prokázáno, přestože rozhodnutí stěžovatele bylo vázáno na účinky rozhodnutí MěÚ Nový Jičín z důvodu otázky pravomocného uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel a žalobce v řízení účinky rozhodnutí MěÚ Nový Jičín zpochybňoval.

Krajský soud tak v dané věci dospěl ke správnému závěru, že jednou z podmínek účinnosti rozhodnutí je jeho řádné doručení, a proto námitka žalobce, že mu nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín o uložení zákazu řízení motorových vozidel je v posuzované věci relevantní. Napadené rozhodnutí stěžovatele bylo vázáno na účinky předcházejícího rozhodnutí MěÚ Nový Jičín a v přezkoumávaném řízení o přestupku nebylo postaveno najisto, že rozhodnutí ukládající žalobci zákaz řízení motorových vozidel bylo žalobci řádně doručeno a nabylo právní moci. Nejvyšší správní soud proto

tuto kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení neshledal důvodnou.

Tento důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu krajským soudem obstojí v dané věci sám o sobě, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost shledal nedůvodnou a zamítl ji, přestože některé závěry krajského soudu napadené stěžovatelem shledal nesprávnými.

Nesprávně posouzené právní otázky

I přes zamítnutí kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ztotožnil s některými námitkami stěžovatele a níže uvedenými závěry koriguje právní názor krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se v posuzované věci neztotožnil se závěry krajského soudu, že správní orgán měl v řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí s ohledem na námitku žalobce zkoumat, zda byl žalobce v zahraničí, na jak dlouho žalobce vycestoval, proč si správní orgán v předchozím řízení nevyžádal od zaměstnavatele adresu do zahraničí a nedoručil žalobci předvolání, případně rozhodnutí na zahraniční adresu, či proč nedoručil rozhodnutí žalobci řádně za použití institutu opatrovníka či veřejné vyhlášky.

Stěžovatel v otázce omluvy žalobce nesouhlasí se závěrem krajského soudu a uvádí, že písemná omluva, jenž byla správnímu orgánu dodána, nebyla akceptována, neboť žalobce byl upozorněn a poučen o skutečnosti, že pracovní důvody nejsou relevantní pro omluvu z jednání, že má možnost se nechat v řízení zastupovat zmocněncem a o termínu konání ústního jednání byl vyrozuměn s dostatečným předstihem (22 dní), navíc dopis s omluvou nebyl nikým podepsán. Omluva nebyla ani ničím doložena, např. cestovním příkazem, reservací hotelu, či jiného zařízení a jako taková se tedy jevila jako nepřezkoumatelná a nevěrohodná. Důkazní břemeno prokázání pobytu v zahraničí spočívá na obviněném, nikoli na správním orgánu.

Nejvyšší správní soud považuje otázku písemné omluvy žalobce ohledně pracovního pobytu v zahraničí s ohledem na úpravu doručování v novém správním řádu v dané věci za irelevantní.

Nový správní řád v právní úpravě doručování zavedl větší přísnost. Dle ustanovení § 20 nového správního řádu se fyzické osobě doručuje na adresu pro doručování, na adresu jejího trvalého pobytu, případně lze fyzické osobě doručit kdekoli bude zastižena.

Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu upravuje, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Dle § 24 odst. 1 se písemnost považuje za doručenou posledním dnem lhůty, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena.

Dle § 24 odst. 2 (ve znění od 1. 7. 2009), prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Do pravomocného rozhodnutí příslušného správního orgánu o určení neplatnosti doručení je tak třeba písemnost ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu považovat za doručenou i v případě, že si adresát nemohl uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout z důvodu pracovního pobytu v zahraničí.

Proto nebylo třeba, aby správní orgán v řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí s ohledem na námitku žalobce zkoumal, zda byl žalobce v zahraničí, na jak dlouho žalobce vycestoval, proč si správní orgán v předchozím řízení nevyžádal od zaměstnavatele adresu do zahraničí a nedoručil žalobci předvolání, případně rozhodnutí na zahraniční adresu, či proč nedoručil rozhodnutí žalobci za použití institutu opatrovníka či veřejné vyhlášky. Protože však přestupkem podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin, přichází v úvahu zkoumání vlivu tvrzené nepřítomnosti a z toho vyplývající nevědomosti žalobce o uložení mu zákazu řízení motorových vozidel na naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 citovaného zákona.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje za správný ani závěr krajského soudu, že správní orgán měl vyvolat takové kroky, které za použití dozorčích, resp. mimořádných opravných prostředků povedou k přezkoumání doručení, resp. správnosti rozhodnutí MěÚ Nový Jičín.

Nejvyšší správní soud také shledal nesprávným závěr krajského soudu, že si správní orgán měl vyžádat od zaměstnavatele adresu do zahraničí a na ni doručovat písemnosti. Ustanovení § 20 správního řádu upravuje jednotlivé varianty doručování fyzickým osobám. Preferována je adresa zvolená fyzickou osobou, dále adresa trvalého pobytu a následuje možnost doručit fyzické osobě kdekoli bude zastižena. V případě, že správnímu orgánu není sdělena jiná adresa pro doručování, správní orgán doručuje na adresu trvalého pobytu fyzické osoby.

Stejně tak Nejvyšší správní soud nesouhlasí s výkladem krajského soudu ohledně úpravy doručování rozhodnutí fikcí ve správním řízení za účinnosti správního řádu z roku 2004 (ve znění pozdějších předpisů), že při nepřítomnosti příjemce rozhodnutí v místě bydliště (doručení) po dobu úložní lhůty nelze institut náhradního doručení použít, ledaže by se příjemce rozhodnutí o něm dozvěděl jinak. Krajský soud uvedený závěr odůvodnil konstantní judikaturou správních soudů, aniž by však jediné rozhodnutí s výše uvedeným závěrem konkretizoval. Nepřezkoumatelnost tohoto závěru krajského soudu však nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozsudku jako celku.

Předběžná otázka

Stěžovatel v kasační stížnosti za nesprávně posouzenou právní otázku považuje také závěr krajského soudu, že otázka doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 je v posuzované věci předběžnou otázkou, kterou si musel správní orgán před rozhodnutím ve věci zodpovědět.

Podle stěžovatele se ohledně účinnosti doručení nejednalo o předběžnou otázku, neboť předběžná otázka je taková, na níž závisí rozhodnutí ve věci. Stěžovatel neměl důvod považovat účinnost doručení za předběžnou otázku, neboť o účinnosti doručení neměl pochyb.

Podle obsahu argumentace stěžovatel neměl pochyb o doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 fikcí z důvodu, že správní orgán v řízení nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně třeba nahlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.

Dle § 57 odst. 1 správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, jíž nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán
a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo
b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo
c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

Nejvyšší správní soud v této otázce nepovažuje za správný ani názor krajského soudu, ani názor stěžovatele. Otázka (ne)doručení rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 žalobci sice byla otázkou, která musela být s ohledem na námitku žalobce před rozhodnutím správního orgánu v dané věci posouzena, nejednalo se však o předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. V posuzované věci se fakticky jednalo o nutnost shromáždění a zajištění dostatečných podkladů pro rozhodnutí a o prokázání skutkových zjištění ohledně doručení uvedeného rozhodnutí MěÚ Nový Jičín (výzva, poučení, obálka s doručenkou) a nikoliv o otázku, o které nebyl správní orgán příslušný rozhodnout a o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

Stěžovatel zase při vypořádání se s touto námitkou žalobce opřel svou argumentaci nesprávně o presumpci správnosti správních aktů. Otázku věcné správnosti správního aktu a otázku účinnosti rozhodnutí (nabytí právní moci) však nelze směšovat.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že v dané věci neshledal důvodnou kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky irelevantnosti námitky, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí MěÚ Nový Jičín ze dne 13. 10. 2009 a tento důvod sám o sobě obstojí pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu krajským soudem. Nejvyšší

správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), přestože jiné námitky nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem shledal oprávněnými.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž náleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), je stěžovatel povinen zaplatit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2860 Kč (z toho 2100 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, dále 300 Kč jako paušální poplatek na úhradu hotových výdajů v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a daň z přidané hodnoty ve výši 480 Kč). Částku 2860 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Radka Vondráčka, advokáta se sídlem Kroměříž, Jánská 25.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu